

REDACTIA

Arad, Doak Ferencz-u. Nr 8

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 luna 2 cor.
N-ril de Duminecă pe an
— 4 coroane. —
Pentru România și
vtrăinătate pe an:
40 franci.

Manuscripte nu se napofază

ADMINISTRAȚIA:

Arad, Doak Ferencz-u. Nr 8

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Scrisori nerancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Propagandă de fapt.

Vorbe, vorbe, vorbe!

Nimic, decât propagandă de vorbe de atâția ani încoace! Toată activitatea politică a poporului nostru a rămas să fie condusă și reprezentată de ziarele puține, câte le avem. Nu e mirare deci. Arma ziarului e vorba.

Nu se poate tăgădui însă că cu toate certele nesfârșite dintre ziare, s'au spus din când în când și vorbe înțelepte. S'au dezvoltat cu destulă competență planuri de scăpare din această doboritoare atmosferă. S'au propus zeci de cai, dintre cari cel puțin una ne putea scoate din deșista selbatecă la luminișul cel mândru.

Glasurele aceste însă au rămas izolate. Sămânța nu cădea pe pământ roditor ci pe petriș. Schinteia nu cădea în materie explosivă, ci se stingea în aer. Vorbele, ori cât de frumoase spuse, ori câtă pasiune și judecată în ele, rămăneau vorbe. Cuvântul trup nu se făcea.

Causa? Foarte evidentă! S'a intrerupt firul de comunicațiune dintre cap și inimă, sau, ca să vorbim fără figură, s'a intrerupt înțelegerea între conducători și popor.

Nu-i vorba! Și până la 1894 propaganda națională în mare parte tot propagandă de vorbe era, numai cu deosebirea că ea era condusă cu un scop hotărât și că fie-care cuvânt cădea ca într'o materie explosivă. Iși avea această propagandă rostul și și timpul ei, căci numai astfel mulțimea a putut fi sguduită din lăncezeală și a putut fi înrolată la superbe manevre de demonstrație politică. Nimic însă nu-i trecea prin minte a persevera timp îndelungat în această propagandă, căci dusă la extrem ea putea să dea rezultate contrare celor luate în vedere de noi. Scopul era de-a duce poporul din biruință în biruință și anume după biruința platonice, morală la cea pozitivă, adică dela propaganda de vorbe la aceea de fapt.

Notăm, că sub propagandă de fapt nu este a se înțelege ceea-ce au preconizat socialistii sau anarhii sub această denumire, ci mai mult propaganda în accepțiunea papistașă, ca să zicem așa, adică munca pozitivă, fie și în ascuns dacă e nevoie, numai să ducă la scop.

La anul 1894, după colosala manifestație dela Cluj și Sibiu, dacă țineam să rămănem oameni de ordine ca până aci și dacă voiam să ne ținem caldă și inima poporului, era timpul de-a face această trecere la propaganda de fapt. O schimbare a tacticei politice era inevitabilă, căci altfel eram puși între alternativele: sau revoluție sau pierderea încrederii poporului.

Poporul aștepta rezultatele energiei sale cheltuite, aștepta faptele, cari să-i dea măcar o părțică din idealul visat. Și suntem siguri, că fruntașii s'ar fi gândit la felul de schimbare a tacticei, ar fi meditat

temeinic asupra modalității de-a satisface cât mai curând așteptările poporului, fără a aduce știrbire demnității naționale.

A urmat însă nebunescul act de întemnițare, apoi desființarea partidului național și sistarea dreptului de întrunire. În sfârșit miseria de natură internă, neînțelegeri și copilăroase certuri între noi și toate aceste au făcut imposibilă o întâlnire a fruntașilor poporului român cu scop de-a inaugura o politică în sensul cerut de timp și de necesitățile actuale ale poporului.

Eată deci pentru-ce s'a intrerupt firul de comunicație dintre fruntași și popor. Pentru-că nu s'a făcut încă trecerea la politica de fapte! De aceea poporul nu mai ascultă, nu mai vrea să știe de vorbe, fie cât de frumoase. Să-i dăm însă un singur fapt, un singur rezultat pozitiv și earăși îl vom vedea la locul său și cu capul ridicat.

Adevărat că e greu. În fața situației ce ne-a creat guvernul Băffy. Și nu știm întru-cât se va deosebi de el actualul guvern. Ori-cât de puțin libere ne-ar fi însă mâinile, capul ni-e liber, slavă D-lui și cu el vom chibzui ce să facem ca să punem odată capăt acestei ere de vorbe deșarte și să trecem la fapte, restabilind astfel și raportul firesc dintre popor și fruntași.

'Fremdenblatt' despre întrevederea din Abbazia. Organul ministeriului de externe din Viena 'Fremdenblatt' scrie următoarele despre întrevederea Regelui Carol cu Regele George al Greciei în Abbazia:

'Întâlnirea Regelui George cu Regele României au comentat-o ziarele din București și Atena așa fel, că raporturile amicale existente între cele două state se vor consolida prin întâlnirea aceasta. Abstragând dela această părere, după noi pe deplin motivată, în presa din Balcani se arată ieri tendința, ca acestel întâlniri curat amicale să i-se atribuie oare-care ascuțit îndreptat în contra pretinzelor aspirațiuni ale altor state balcanice. Întâlnirea din Abbazia, pe lângă raportul amical dintre curțile din București și Atena, este un lucru atât de firesc, încât e de prisos a căuta în ea oare cari scopuri ascunse contra altui grup al statelor din Balcani. Din punct de vedere austro-ungar întâlnirea celor două monarhi trebuie salutată cu sinceră simpatie, ca ori-ce alt eveniment, care e acomodat a promova relațiile amicale împrumutate între statele din Balcani'.

O notă a Agenției 'Havas' din Paris, în formă de depeșă din Viena, risipește temerile în privința întrevederii dela Abbazia zicând, că ea nu întărește decât la asigurarea liniștii în Balcani și că apropierea greco-română nu are caracter anti slav.

ROMÂNII și GERMANII.

Am avut ocaziunea într'un număr anterior al ziarului nostru de a ne ocupa de relațiunea dintre aceste două neamuri și în special ne-am o-

cupat de atitudinea ce trebuie să o avem unii față cu alții, de necesitatea unei conlucrări a acestor două elemente din patria noastră, pentru a servi cauza comună a naționalităților din Ungaria, și în special atât a Românilor cât și a Germanilor, cât și pentru a semnala drumul pe care mergând s'ar contribui la întărirea, înflorirea și îndreptarea pe calea cea bună a rosturilor țării acesteia.

Confratele săsesc 'Kronstädter Zeitung', căruia în special se adresa sau lămuririle din expunerile noastre, ia act cu o deosebită mulțumire de spusese noastre, și reproducând la loc de frunte articolul nostru din chestiune, îl însoțește cu un comentariu pe cât de edificator, pe atât de demn și inspirat de sincere sentimente de frățească iubire.

Eată cum vorbește 'Kronstädter Zeitung':

'Sântem, precum o spuserăm, pe deplin mulțumiți cu felul și de cuprinsul lămuririlor ce ni-s'au dat; și avem credința constantă, că o declarațiune atât de sinceră numai dorită poate fi și pentru cele două naționalități avizate una la alta, Germanii și Români. Evoluția istorică diferită a fiecăreia dintre aceste națiuni, situațiunea firească de concurență pe terenul economic, în care românul ardelean, în trecut împedat în dezvoltarea sa prin situația sa lipsită de libertate, adese-ori pare a se prezenta ca mai avantajat, pe când cel din Ungaria-sudică e mai puțin armat pentru concurență, toate acestea și încă multe altele au contribuit, ca aceste două elemente adese-ori să nu se prea poată înțelege și chiar și în chestiuni politice să nu aibă încredere unii în alții. Vremuri noi aduc oameni noi și creează noi relațiuni: și credem și noi că prin consolidarea nouilor raporturi și cu privegherea asupra lor și încrederea reciprocă va pătrunde din ce în ce mai adânc în păturile poporului. Și aceasta numai pentru binele patriei are să fie. De-ar trage și Maghiarii astfel de concluzii — dar' nu numai prin vorbe! — de sigur că rău n'ar fi și de această patrie, pe care deja de ani îndelungași se silesc a ne face să o iubim într'o formă specifică. Dragoste se poate deștepta oare altfel decât — prin dragoste?'

Redând aci spusese confratelui sas din Brașov, profităm de ocaziune pentru a reaminti, că politica inaugurată de gruparea pe care o reprezintă astăzi ziarul nostru, a militat tot-deauna pentru prietenie cu Germanii: și lupte am avut, până-când au fost zdrobite tendințele contrarii, tendințele antigermane ce-și aveau reprezentanții în partidul național român din patrie.

Linia conduitei noastre politice a fost bine trasată, și pe acea linie mergem înainte.

Scrisoare din București.

III.

28 Aprilie. v.

Numele d-lui Șăineanu e cunoscut și la noi acasă. El s'a făcut cunoscut prin studiile asupra folclorului român, — studiul destul de importante sub raportul științific al lucrărilor de până aci din acest resort. Mai pe urmă, după moartea lui Alexandru Roman, se vorbise prin unele cercuri chiar de o chemare a lui Șăineanu la catedra de limba și literatura română din Budapesta, și între două rele o nimeriam poate mai bine așa cu Șăineanu... Se vede însă, că soarta nu i-a hărăzit norocul să fie al nostru, car pe de altă parte, după cum se va vedea din cele următoare, nici noi n'avem motiv să deplângem pierderea lui.

De aproape trei luni încoace dl Șăineanu a fost încontinuu obiect de atenție și de discuție în cercurile literare și ziaristice din București. Causa e depărtarea d-sale pentru totdeauna dintre Români. Și a ținut cu ori-ce preț să plece cu sgomot și răsbie, ca să lase amintiri mai violente în urma sa.

Di Șăineanu a plecat din România din cauza că nu s'a putut realiza idealul de-a ajunge profesor universitar la București, titlu pentru care îi trebuia mai întâia cetățenia română. Câte n'a făcut, ca să-și îmbrățișeze odată acest ideal! A muncit o muncă de ștrebăr uriaș. S'a tîrît pe la toți corifeii partidelor politice. S'a abținut dela ori-ce manifestație politică. Și în sfârșit s'a lăpădat și de iudaism, a luat pe dl Tache Ionescu de naș și s'a încreștinat. Dar toate în zădar. Nici cetățenia, nici profesura nu i au fost acordate.

Sunt oameni — foarte puțini, ce i drept — cari zic, că i-s'au făcut o nedreptate. Aceștia însă uită, că Șăineanu reflecta la o catedră de importanță națională în primul rând, și că e rusine pentru o țară ca la asemenea locuri să steie străini. Interese superioare de ordin național au esclus până acum sistematic pe Ovrei din corpul didactic român și nu se putea face o excepție cu Șăineanu, care voia să propună filor României istoria și epoca lui Mihai Viteazul!

De-altfel nici știința și pregătirea lui Șăineanu nu sunt atât de solide ca să-l îndreptățească la aspirațiuni ca cele arătate. Critica până acum a fost foarte blândă cu d-sa. Și grație mai ales împrejurării, că o critică pe teren filologic noi Români nu aveam, până aci d-sa s'a putut crea liniștit nimbul de om de știință. Au intervenit însă în timpul din urmă câte-va discuțiuni prin 'Noua Revistă-Română', cari i-au demonetizat complet științificește. D-l Iorga a dovedit cu mare aparat, că în ale filologiei române e un diletant. Ear spiritualul Dr. Ureche, printr'un lung șir de pilde hazii (atât de hazii nici în 'Enciclopedia-Română' nu găsim!) a dat cel mai lugubru certificat de capacitate unui profesor de limba română, care nu știe nici scrie nici vorbi românește. De-altfel Șăineanu înesuși mărturiseste, că el a scris și lucruri fără valoare; cărți destinate mai mult pentru comerț. Era îndemnat la aceasta și de soorul său, librariul Samitea din Craiova.

Dacă Șăineanu n'a fost om de știință, cu atât mai puțin a fost bărbat de carac-

ter. Felul cum a plecat din România, atitudinea lui răsunătoare, o dovedește cu vârf și îndesat. Voind să facă cu ori ce preț pe martirul, și-a publicat biografia în franceză și românește și a trimis broșuri de aceste pe la toate zările mari din străinătate, cu scop de-a face opinie în jurul său. Până acum însă nici chiar Neue-Freie-Presse n'a dat vre-o importanță broșurei cu pricina, ci s'a mulțumit a o înregistra pur și simplu.

Memoriul auto-biografic al lui Șăineanu e un pamflet la adresa fruntașilor României. Dl Sturdza, care cel dintâiu l-a îndemnat să studieze și i-a întins spre acest scop mâna de ajutor, e calomniat. Dl Tache Ionescu, care l-a ținut în brațe, când l-a încreștinat, e acuzat de duplicitate. Dl V. A. Urechis, este ridiculizat într'un mod nemilos. Constituțiunea țării, este numită o rușine, pentru că prin ea se ridică obstacole în calea naturalizării străinilor. Și toate acestea într'un ton așa de provocător și cu atâta cinism, încât trebuie să distrugă ultima picătură de simpatie ce ar avea cineva despre autorul broșurei.

Plecând în aceste condiții, ca hulitor al țării, unde putea să trăiască și mai departe, dacă s'ar fi mărginit la o muncă mai puțin „speculativă” și s'ar fi mulțumit cu o situație mai modestă, — cine va regreta plecarea lui Șăineanu? Nu-l regretă nici chiar Ovreil român, de care s'a despărțit prin credință! Adevărat, e multă jale în soarta urmașilor rădăcitorului Ahasver, dar nu e mai puțin adevărat, că ei înșiși se fac vrednici de această tristă soartă. —

Guvernul Sturdza și finanțele României.

Raportul d. lui Costinescu.
(Urmare.)

Cu mare greutate și cu mari sacrificii honorile de tezaur cu termene scurte au fost transformate în honori de tezaur pe cinci ani, un mic adaus a mai fost acordat pentru terminarea unora din lucrările în curs, și era împrumuturilor a fost închisă.

Din acel moment organismul nostru, deprins cu absorbirea a câte 50—60 milioane străine pe an, a simțit o istovire necunoscută dela 1876. De un timp îndelungat luasem obiceiul de a ne plăti mereu anuitățile prin noi împrumuturi; deodată împrumuturile se opresc și trebuie să ne plătim anuitățile prin singurile noastre venituri normale; ear, ca consecință a încetării resurselor provenind din împrumuturi, toate veniturile Statului se impuținescă.

În această grea și periculoasă situație ne aflăm astăzi.

Și totuși, atât de ademenitoare sunt iluziunile de belșug în care a trăit țeara

de o serie de ani, în cât puțin la număr sunt cei care înțeleg situațiunea; cei mai mulți urmează a crede că unica cauză a crizei este anul agricol desastroos 1899, credința cea mai obstăte răspândită este că un an doul agricol bun ne vor readuce în situațiunea anterioară anului 1899. Această amăgire trebuie să dispară. Anul 1899 n'a fost de cât o coincidență nenorocită, care a pus culme unui rău, care oricum trebuia să izbucnească. Criza acută, exagerată de lipsa de recoltă din 1899, a dispărut, și totuși lipsa urmează; comercial lancezește și se impuținează, industria suferă, toată mișcarea afacerilor țerei se reduce; ca consecință, impositele, și în special impositele indirecte, produc mult mai puțin de cât în trecut și bugetul veniturilor în genere scade. Fapt caracteristic, care ar trebui să deștepte pe toți: anul 1900 a fost relativ bun, și totuși încasările din impositele indirecte au fost toate mai slabe, și unele mult mai slabe de cât în desastroosul an 1899.

Nu ne aflăm într'o criză momentană, produsă de un rău an agricol, ci într'o stare de lucruri adusă de o lungă serie de ani de neprevădere; și ne găsim în acel punct culminant al răului, pe care Românul îl numește cumpănă.

Suntem în grea cumpănă, cu atât mai periculoasă, cu cât nu este din acelea pe care orî cine le înțelege, cu atât mai anevoie de înlăturat, cu cât nu putem chema în ajutorul nostru nici un sprijin din afară, ci numai în noi înșine trebuie să găsim mântuirea. Ori ce sprigin din afară, în asemenea împrejurări, constituie un mai mare pericol și pregătește cu siguranță epitropia străină. State puternice, precum Imperiul Otoman, Egiptul, s'au aflat în asemenea cumpene, și fiindcă n'au știut să se mântue singure, și mereu la împrumuturi străine au apelat, sub epitropia străină au căzut; aservirea sub care n'au putut să le răpuie rebelele seculare. Ie-a venit de sine sub formă de execuțiune pentru înolvabilitate.

Nu mai în noi înșine stă mântuirea, și ne aflăm în ultima ora în care ne mai putem mântui.

Dacă ne-am fi deșteptat mai curând, fie în 1887, când subsemnatul a cerut pentru prima oră să se înceteze cu emisiunile de rentă în afară și să nu se mai facă lucrări de cât pe măsura posibilității de a emite rentă în țeară, fie și ceva mai târziu când earăși avisele n'au lipsit, am fi putut să ne oprim în loc și să ne cruțăm greutățile și suferințele unei retrogradări.

Greutatea mare a momentului este că nu mai ajunge să stăm pe loc; trebuie să dăm înapoi și înapoi printr'un salt mare și subit.

Prin această mare reducere a cheltuielilor vom produce neapărat multe suferințe și vom deștepta multe plângeri; dar nici un alt mijloc de salvare nu este. Dacă nu vom avea patriotismul și curajul de-a înfrunta astăzi pericolul, mâine ori ce mijloc va veni prea târziu și, în loc de a împărți astăzi o soldă mai modestă unor ostași mândri de a fi apărațorii drepturilor și demnității țerei, nu vom mai putea de mâine

de cât un tain umilitor unor oameni nenorociți de a vedea că brațul și sângele lor n'au putut servi la salvarea demnității patriei; ceea ce este adevărat pentru militari, este tot atât de adevărat pentru toți servitorii Statului.

Acesta este caracterul particular al pericolului în care se află țeara.

Este lesne de pus în evidență că ori-ce alt mijloc de salvare de cât mari reduceri de cheltuieli nu se poate găsi.

Să constatăm mai întâiu că, cu toate reducerile realizate, și cari se urcă la cifra forte însemnată de 25 milioane, numai cu aceste reduceri nu s'a putut dobândi echilibru; a trebuit să se mai adauge și imposite. S'a adaus la impozitul funciar 1/2 la sută la toată averea funciară, afară de a țeranilor; impozitul funciar al proprietarilor ce locuiesc în străinătate a fost urcat dela 12 la 13 la sută. S'a adaus o nouă zecime adițională asupra tuturor impozitelor directe. La taxele de înregistrare s'a adaus unu la sută la moșteni și earăși unu la sută la transmisiunile de proprietăți.

Cifra totală a veniturilor Statului, cuprinzând și aceste adause, a fost stabilită la lei 218.500.000.

Pentru a face comparațiunea între veniturile astfel evaluate și evaluările bugetului pe exercițiul 1900—1901, trebuie să înlăturăm mai întâiu din proiectul presintat veniturile din nou create arătate mai sus.

Trebuie să deducem:

Adausul la impozitul funciar	lei 1.000.000
Zecimea nouă asupra impozitelor directe	3.135.000
Adausul de 10% asupra moștenirilor și transmisiunilor	1.365.000
Totalul impozitelor noi.	lei 5.500.000

Asemenea trebuie să mai deducem din evaluarea veniturilor și economiile realizate în cheltuielile căilor ferate, și cari trec în Bugetul veniturilor sub formă de spor al veniului net al căilor ferate. Aceste economii se urcă la lei 5.415.610.

(Va urma.)

Dela sinodul arhidiecezan.

— Crâmpoie și spicuri. —

— 8 Maiu n.

III.

Trec peste chestia momentoasă a zidirii catedralei, care după îndelungate pene și slavă Domnului, se apropie a lua trup. Referențial comisiei, dl Dr. Mișu ni a prezentat un exposu plastic, și propunerile comisiei au fost primite fără discuție.

Trec și peste chestia „archiereului titular”, și constat numai, că nevedile inflorante ale părintelui Ilarion, rînd pe rînd încep a se spulbera ca frunzele posomorite, răschirate de crivățul toamnei...

Dar mă opresc la alte momente însemnate din sinod. Aci e chestia regulării salariilor dignitarilor și funcționarilor din gremiul consistorial și a profesorilor dela Se-

minar. O rană ce din vremuri vechi mereu sângera pe trupul bisericii vii, și-a aflat nițică bulzam de alinare în concludul ce a luat sinodul.

Nu încape îndoielă, că referințele materiale slabe au fost și sunt și azi pricina că pe tărâmul bisericesc atâta părăgină e, atâta rămânere îndărăt, atâta secetă de oameni de valoare.

Problema capitală e azi în stat și în ori-ce așezământ asigurarea și remediarea subsistenței în locul lătău a celor dela frîne. Și durere și mîhnire trebuie să cuprindă sufletul nostru, când ne gîndim și vedem ca puțin s'a făcut în biserica noastră în cursul vremilor, în privința asta. Cu gînd și sfîșlă trebuie să privim la înșlîmbele, unde pot să se resfățeze alto bisericii bogate și mai binecuvîntate de soartă în toate privințele.

Metropolit, dignitarii dela Consistor, profesorii seminariilor la noi rămăs-au îndărăt, și vremeurile grăbit-au înainte, fără a lo aduce raze de mîntuire din grijile și apăsarea greutăților vieții. Așezorii consistoriali, profesorii seminariilor, de zeci de ani dănuiesc și vegetează în aceleași condiții, cari abia corespund clasei XI de retribuire a funcționarilor dela stat; ear dotația mitropolitului nu reprezintă peste nici interesele veniului altor capi bisericești. Într'adevăr jenă și rușine te cuprînde, când întrebai estli de știrea despre stările noastre financiare și despre retribuirea celor ce reprezintă conducerea și demnitățile bisericii noastre.

Săraci suntem! — e strigătul de peire. Săraci suntem, dar oare de sărit în apă suntem? oare atât de ticășiți să fim noi, încât trei milioane de oameni să nu fim în stare a cârpi crucea de crucea și a crea un isvor cură să ebuzăniacă măcar cinstita subsistență a părinților bisericii noastre?

Priviți, mă rog la Urguri nostri. Resar la ei banii ce din pămînt. Monumente nenumerate, așezăminte de tot felul, în parte covârșitoare din contribuiri publice se fac. Fundațiuni, festări de averi private, jertări pentru binele public, sunt apariții zilnice la ei. Ba nu odată, Urguri nostri izbutesc a face chiar lux și paradă din dăruiri publice. O singura gazetă, în 2—3 luni îți aduna sute de mil, pecând la noi biserica întreagă, punând în mișcare toate aparatele și forțele ei în curs de 25 ani... îți adună abia 30 mil coroane.

N'avem simț de jertă, n'avem durere pentru prosperarea mizei noastre bisericești. Și n'avem nici apostoli cari să știe însușii ceea turmă de români la simț de jertă.

Nu e în sufletele, zie, mai ales pentru biserica și ale ei așezăminte, constatat fiind că pentru scopuri profane, culturale și de altă categorie, contribuim relativ neasemnat mai mult decît pentru biserica. Un bănașan mi spunea dăunăzi că din părțile bănașene, spre pildă, în anii din urmă au început pentru „Asociațiune” și „Casa națională” peste zeci de mil, pe când pentru biserica poate nici a zecia parte.

Dar să mă restring la obiect. Sinodul din est an a aflat sosită vremea a face

Ziua „Moșului Ciocărlan” în Cernăuți.

(Fine.)

Intră crășmărița Smaranda; Chirilă o confundă cu Florica și i vorbește de dragoste; ear' crășmărița sireată, se preface pentru a-l descoase. Farfuridis îi surprinde ai-i ia cu vorba peste picior. (Smaranda însă se revanșează mai târziu, că'l face de ajunge legat cu capul în doftorii dela baba Ciresoica). Intr'acestea venind Florica dela clacă, Chirilă îi ține calea și-i cere sărutare; Stau, fiind pe aproape, vrea să-l pună la ordine; Chirilă recurge la cuțit. Florica strigă după ajutor, ear Chirilă ajunge la „răcoare”.

Actul II. Tabloul I. (6 scene) În casa lui Ciocărlan. Florica singură acasă, cântă:

... Foaie verde de susău
Viața mea nu e traiu;
Sufăr de un dor nestîns
Cu suspinuri și cu plîns... etc.

Vine prietenă-sa, Tincuța, și încep vorba de iubiții lor; mai târziu, vîzînd pe Stan venind spre Florica „sa” cu turmă cu tot, Tincuța fuge acasă să nu-i „stînghească”. Stan și Florica își spovedesc dragostea și-i pun inima la loc; ies ambii; vine Moș Ciocărlan, îndrăgind și el niște gălbenași, de curînd adunați. Vine Chirilă să-i ceară 50 franci împrumut; presionează cu suta cea de galbeni ai Florice și-i succede în urmă, să i-se promită de moșul mîna Florice în căsătorie, cu 20 de galbeni, pentru totdeauna. La finea toamelei sosește Florica acasă; moșul îi comunică; ea îl vooște însă pe Stan, pentru ce e scoasă din casă și pusă în drum.

Tabloul II. (7 scene) — În codru. E vîntoarea contra ursului. Sosesc și notarul cu Farfuridis, înarmați până în dinți: cest din urmă cu capul „termeocat” de Smarandita, cu săbiu, pistoale, puști chiar și fuilor de astupat praful de pușcă, dar — fără praful. Toți se postează de vîntoare; „curajosii” vîntoari: grecul și notarul, își lasă poziția și după repeți încercări de a se urca în copaci, se sue pe o stîncă și stau la pînda turtiții lași, să nu-i vadă ursul. Chirilă, respins de Florica, din răsunare fură banii moșului Ciocărlan, și-i ascunde într'o buturugă, dar e vîntat nu numai de cei doi

curajoși, dar și de vîntătorul George, iubitul Tincuței. Florica, alungată de Ciocărlan, rătăcește prin pădure, însoțită de Tincuța, până aproape de „voinicost”, și și cântă durerea:

Cîntă cucu în rîmurele,
De-l ascult mă prinde jale,
Că nu-i lumea cum aș vrea
Cînd e dulce dragostea;
Cucul cîntă din tufar,
Și sufletul mi-i amar,
Că nu-i lumea cum gîndesc,
Și de dor mă prăpădesc... etc.

S'aude o detunătură apoi sunet de corn vîntoarea; se ivește în fața fetelor George, care doborîse ursul și-i face virtute că el le-a scăpat de moarte în labele ursului. Sosiți toți vîntătorii, Florica își plînge necazul, ear primarul o ia față „de suflet”. Urmează o scenă cu haz: Smaranda, îngrijată, sosește să-și vadă de bărbat; nevîzîndu-l, cu teama (?) că ursul i-a păpat bărbatul, se sbate și se aruncă când unuia, când altui vîntător — în brațe, până ce Farfuridis coboară de pe stîncă, unde trăsese un puiș de somn; el vede ursul, fuge spăriat.

Actul III. (8 scene) în piață, dinaintea primăriei. Vîntătorii, sosiți dela vînat se facing la horă și veselie, precum și alții din sat; în cursul j. cului Stan (care încă era de față) și cu Florica, George și cu Tincuța, își destăinuiesc din nou dorurile isvorite din iubirea lor. Într'acestea sosește vestea despre prădarea moșului Ciocărlan. Farfuridis, bătînd bucurie, aleargă spre locul unde vîzuse pe Chirilă depunînd ceva în buturugă. Notarul — după dînsul, George — în urma lor, dar fiecare de sine. Moș Ciocărlan e muștrat de morarul satului, pe care, deși l arseese totul, îl mai fripseese Ciocărlan și prin cămătărie și în urmă li luă și cel din urmă cap de vită.

Primarul profită de starea sufletescă deprimată a lui Ciocărlan și îl înduplecă să-și dea voia la căsătoria Florice cu Stan. Se favoeste, dar' na înceată a se jelui după banii, despre care mînturisește acum și dînsul că-s — zestrea Florice. Într'acestea sosește George cu banii aflăși, ear' notarul și grecul cu — buzele drămbolate. La fine mulțimea adunată, sub cuvînt că nu va mai bea la grecul, presionează asupra lui să o dea pe Tincuța lui George, iubitul ei, de soție și nu notarului. Notarul, neavînd încotro, îi imbie grecul acum pe —

Noutăți

Arad, 15 Maiu n.

O domnișoară română distinsă. Universitatea din Budapesta a avut luni, în 13 Maiu n. o festivitate, cu care prilegiu s'au împărțit premii între studenții, cari s'au distins prin lucrări literare. Intre cei distinși la facultatea de medicină este și o domnișoară română, Valeria Curtuț, amabila fiică a dlui Moise Curtuț, avocat în Arad. Distinsa domnișoară e studentă în anul al patrulea la medicină și studiile gimnaziale și le-a făcut în chip privat. Chiar și străinii îi fac elogii și presa lor o numără între cei mai diligenți elevi ai universității din capitala ungară.

Trimitem și noi sincere felicitări distinselor domnișoare și părinților, cari numai mândri pot să fie de educația dată fiicei lor.

Foamete în Basarabia Din Basarabia se vestește, că acolo bântue o foamete înspăimântătoare, mai cu seamă în districtul Soroca. Oamenii mor de foame și de lipsă de apă potabilă.

Secta Nazarenilor. În temnița „Csillag” din Seghedin sunt închiși 34 nazareni cari fiind înrolați în armată n'au voit să prinză arma în mână, căci dela asta li oprește „convingerea” lor religioasă. După ce își vor face pedeapsa, earși vor fi duși la casarmă, dar ei așa zic, că de frica pedepselor nu se vor abate dela principiile lor. Directorul temniței a făcut de curând o petiție la ministrul unghuresc cerând ca prin blândețe și pe temeiul sfintei scripturi să fie capacitați Nazarenii, că a apăsă patria cu arma în mână și a te jerfi pentru ea nu stă de loc în contra-zice-e cu religia creștinească.

ULTIME ȘTIRI.

Dromurile de apă.
Vienna, 14 Maiu. Deputații clubului polonez și clubul Cehilor au ținut conferință în privința proiectului de canalizare, al guvernului. Polonezii sunt dispuși să primestă proiectul, cu bare cari modificări: hotărîră a definitivă se rezervă însă clubului. De altfel, rămâne chestie deschisă aderarea provinciilor la proiectul de canalizare, canalizările socolindule de o lucrare care trebuie să fie simultană cu regularea râurilor.

Londra, 14 Maiu. Ziarului Times i-se comunică din Șangai: La 6 l. c. s'a dat un edict imperial, prin care sunt condamnați vinovații pentru măcelăririle dela Ciusan. Liucitang, guvernatorul Cehiangului, și generalul Pao au fost degradați, etc. În Șangai este însă tot mare revolta creștinilor, deoarece ce adevărații vinovați au scăpat de pedeapsa justitiei.

Din Paris se anunță, că guvernul francez a hotărît, ca, după întoarcerea lui Delcassé. Francezii să ocupe provincia Junan. Pentru scopul acesta, înainte de toate, își va face drumul de fer dela Tonking până la Peking, de o lungime de 600 chm., pentru care are concesiune de mai mulți ani.

Soarta Filipinelor.

Londra, 14 Maiu. Din Washington se anunță, că guvernul Statelor- Unite a fost avisat, că răsculații din insulele Filipene sub oare-cari condițiuni sunt dispuși să depună armele. Insurgentii se împacă cu protectoratul Americii și cu priveghiarea aceleia asupra afacerilor externe ale grupei de insule, — pretind însă autonomie locală și parlamentară. Filipinenii sunt dispuși a da Americanilor prerogativele pe cari le cer uitlanderii în Transvaal. Residentii americani din Manila să aibă aceeași putere ca și residentul englez din Egipt. Stațiuni militare și maritime vor ave dreptul să și facă Americanii în insule. Se crede, că Mac Kinley socotește condițiile insurgenților de acceptabile pentru a pregăti o împăcare.

Editor. Aurel Popovici Barcău. Red. respons. Ioan Răssu Sirlan.

Nu e prea de înțeles noima acestor însărcinări și interveniri personale. Pe această cale a făcut încercare și congresul de acum trei ani în chestia unei secții în minister, deosebită pentru biserica noastră; în acest chip a făcut și sinodul experimental în anul trecut în cauza dotațiilor organelor din gremiul consistorial. Dobânda și agonișeala încercărilor însă, nu ni-e dată norocirea a o constata până acum.

Înainte de a pune sfârșitul notițelor de față, cuvîine-se să spunem o vorbă și despre tipografia și librăria arhiepiscopială. Cu această întreprindere nu prea facem ispravă. Sinodul an de an cerea remedii de a ridica rentabilitatea ei, dar fără a isbuti ceva. Pricina răului zace poate în lipsa de oameni pricepători. Socotețile tipografice și a librăriei nu s'au prezentat sinodului de-a doua oară.

În treacăt amintesc, că în raportul consiliului administrativ a acestei întreprinderi, se face pomenire și despre „Telegraful Român”. Și se spun între altele, îmbucurătoarele lucruri, că numărul abonaților a crescut, și foaia e redactată ceva mai bine... Postul comitet de redacție, era de față când s'au făcut aceste constatări...

Incheiu. De-am zis, de dragootea bisericeii am zis. În interesul binelui obștesc am grăit. Suma sumarum o poate face fie-cine.

Cuvîntul din urmă nu poate fi altul decât: munca! Să muncim cu stăruință și cu putere și cu înțelegere. Și să nu pierdem din vedere nici când vorba filosofului Bacon că „în teatrul vieții numai lui Dumnezeu și ingerilor e preservată rola de privitor”. Blagoslovită să fie munca domnilor deputați; imbelșugate roadele!

Exdeputatul.

Din Dietă.

— Ședința dela 14 Maiu. —

În ședința de ieri, camera ungară a intrat în dezbaterile unui proiect de lege din cele mai interesante, ce-a avut să dezbate până acum dela constituirea sa. Este adevărat proiectul despre *revisuirea legii de incompatibilitate*.

Deși multe conjecturi prealabile se făceau asupra soartei acelui proiect de lege, „părinții patriei”, când a venit vorba de vot au primit cu unanimitate în general proiectul de lege; — dovadă este aceasta, că de mare este pentru deputații din Dietă autoritatea puterii, autoritatea unui minister.

Urmând dezbaterile speciale, deputatul Vêgh Artur propune la capitolul I. ca directorii de mușee, bibliotecii și similare instituții să nu cadă sub incompatibilitate. Csavolszky propune din contra, să se pună restricțiuni și pentru profesorii universitari. — Primul-ministru primește amendamentul propus de Vêgh; e contra propunerii lui Csavolszky, prin care s'ar scădea nivelul intelectual al parlamentului. Deputatul Hollo face propunerea ca deputații înainte și după trei ani dela deputăție să nu poată primi nici o însărcinare publică.

Punîndu-se la vot, propunerile comisiei, susținute de raportorul Rohonyi și sprijinite de Széll, se votează, toate articolele din capitolul I. — Madarász József protestează contra faptului că un parlament compus din incompatibili votează o lege de incompatibilitate.

Barabás Béla propune să se înscrie în lege incompatibilitatea consilierilor intimi ces. și reg., motivînd că un astfel de om nu poate să fie deputat independist! — Îi răspund Rakovszky, apoi Gajári, că acele distincțiuni sînt numai titluri; și această „democratizare” a parlamentului, ce cere Barabás e o copilărie.

După mai multe discuții fără interes și fără greutate, camera primește nemodificate propunerile comisiei.

Adevărurile crude au eșit din gura dlui Barcianu; dureri îndelung înăbușite au izbucnit din pieptul lui Comșa. Un pătrar de veac au colindat profesorii seminariai pentru îmbunătățirea sorții lor, pe la ușile consistoriului fără nici o dobândă. Un pătrar de veac a bătut la porțile fostului lor arhiepiscop, fără a fi învrednicit măcar de răspuns la rugămintele lor.

Și acum când glasul lor rugător în afirșit resunet a aflat în inimile deputaților sinodali, să nu credem că cine știe ce mult am făcut pentru ei. Am făcut minimul ce se pretindea de simțul omeniei. Și numai roșu ne poate fi obrazul de indignare, că găsitu-s'au oameni, profesori, în Sinod, cari glas protivnic a ridicat față de colegii lor. Ce va să zică atitudinea sfătosului Vlaicu și mai ales a dlui Bologa în această treabă?

A făcut lucru cinstit Sinodul, când la propunerea deputatului Barcianu, a votat afară de ceea- ce propuse comisia, câte 400 coroane adaus la salariul asessorilor precum și profesorii seminariai, dar n'a făcut lucrul echitabil, când celorlalți funcționari din Consistoriu nu li a îmbunătățit cu nimic dotația, ba doi înși, putem zice, au fost scurtați formal.

Acum să remarcăm o altă hotărîre momentucasă a Sinodului din ast an. Hotărîre adânc trăietoare în viața noastră culturală bisericească, despre care „Telegraful Român” a ținut să nu ia nici măcar notișă. Vorba e adevărat de casarea cursului clerical extraordinar. În paranteză ar trebui să amintim, că sinodul a adus acest conclud după ce înainte cu un sfert de veac primise un tiner în acest curs.

Așadar și-a sosit velenul acestei rugîni și anomalii a bisericeii, ce nu se mai pute justifică cu nimic și care îndelungate vremuri a contaminat clerul nostru și reputația aceluia. Bucura se poate deci biserica, că a scăpat de o pată rușinoasă. Bucura ne putem, căci mîntuiri vom fi de aci înainte de „un grup de indivizi (citez vorbele dlui propunător Comșa) răsleți și în mare parte semidocți, a căror ținută a fost căpătăiala pripiții și cu ori- ce preț, și care nu arare ori au isbutit prin moment și mituirei condamnabile să ocupe parochiile bine dotate, în paguba foarte simțită a reputației noastre bisericești și a candidaților cu pregătire normală, cari astfel de geaba au prestat grele jertfe în timp și bani”.

Bucura se pot deci și credincioșii, căci scăpa-vor de ispita rîvnirii după mări și după precura atât de ieftină până acum; rămâne vor ce băușorii în mână, ce moșioara neatînsă, cu boi în jug; face-se vor gospodarii cinstiți și bravi, și nu vor aspira la onoruri de cari nu sînt vrednici și nu sunt chemați.

Au venit pe tapet în Sinod alte două lucruri, asupra cărora, cred că bine e, să atragem luarea aminte.

Chestia rentei bisericeii sf. Nicolae din Brașov se perindese deja de vre-o 4 ani prin sinodul și congresul nostru. Sinodul din est-an, ca și cel din anul trecut, insistă din nou, ca I. P. S. Sa să agonisească dela locurile competente documentele care chizăsuiesc pe veche proprietatea și solvirea acestei rente.

Tot intervenirea I. P. S. Sale o cere sinodul și în afaceri de congruă a celor preoți, cari au isprăvit școlile medii după cursul teologic.

E clasică ținuta guvernului față de acești preoți; §. 5 din lege spune apriat, că dacă un preot cu pregătire mai puțină „și câștigă mai târziu calificarea amintită în § 4, sau o documentează mai târziu, venitul lui se va întregi la 1600 cor.” Ei bine, cărma țerii vine acum cu gogorița, că calificarea trebuie să fie câștigată în rîndul amintit în §. 4. Și dacă un preot cu gimnaziu complectat după teologie, vrea să se bucure de favorul legii, are să facă și cursul clerical de nou! O năzbatie mai gogonată n'a putut inventa ministrul. Dar se forțază astfel tîlmăcirea § ului din lege, atunci cum să înțelegem spre pildă cuvintele acestea: „sau o documentează mai târziu” (calificarea)? Ori poate, avînd 8 clase, voiu arăta mai întăiu 6 clase, ear mai târziu veni-voiu și voiu mai arăta și celelalte două?... E absurdă procedura guvernului. Și nu știu ce rost a în lemnat pe dl deputat Dr. Cristea, când în sinod a încercat să explice această gugumănie nesăbuită a ministrului.

Poate guvernul își are și scl rezervate sale.

I. P. S. Sa ne spunea, că mitropolia a intervenit în această treabă la guvern, dar fără dobândă. Și nu crede, că o nouă intervenire a sa ar duce la isbîndă.

măcar un pas mic înainte A sistematisat căteva posturi de funcționari a votat, pentru asessori și profesori un adaus la banii de cor-tel de câte 400 coroane și vicarul un adaus la salariu de 1200 cor Pe lângă aceasta a mai primit propunerea deputatului Barcianu, votînd încă adause la salari asessorilor și profesorii câte 400.

Puțin e aceasta. Am putea zice, că nișică indulcire, fascinare e numai. Milă e.

Pentru că, ușor e a cărti — zice lumea — dar de unde să îmbunătășim atătea pretenții? N'avem bani n'avem resurse n'avem substanță! — acesta e vecnicul cântec.

N'avem bani, dar să facem bani! Aci să-și arate financiarii nostri iscusința, aci I. P. S. Sa capacitatea și virtutea sa financiară. Oare cum acel mare Șaguna, în noianul atâtor alte griji, avut-a norocire a crea din nimic atătea și atătea fonduri? Cum rășărit-au prin el ca prin minune puternice temelii la toate așezămintele ce avem noi azi? Eram oare atunci mai bogați noi Românii decât astăzi?

Nu eram mai bogați materialicește, dar eram mai bogați sufletește. Aveam în fruntea noastră bărbăți, cari cu putere profetică ne știau încălzi inimile, ne știau înaripa pornirile, știau mișca inimile săracilor și bogaților spre jertfe și interese comune.

Unde sunt azi acei bisericieni faimoși cari vecnic se bat în piept ca mari ortodocși, mari mecenași ai bisericeii? Unde sunt bogătanii și magnații noștri?

Mizeria materială o simțim toți în toate împrejurările. O simte amar și seminarul lui Șaguna. O simte cumplit. Personalul didactic, aplicat la această cea mai înaltă școală a noastră, e mai rău dotat decât cel din urmă profesor dela o școală medie. Acești dascăli au fost totdeauna martirii datorinței și dragostei de biserica și neam. Postul de profesor seminarial la noi, a fost totdeauna o mamă mașteră pentru fi ce și au căutat pânea peaceastă carieră. Să nu ne mirăm deci, că avu't-au profesori distinși aci dar perdutoi am pe rînd. Să nu ne mirăm, că nu găsim azi oameni vrednici cari să poată umplea locu-i ce demult și așteaptă stăpănu. N'avem nici astăzi, pentru secțiunea teologică nici un profesor specialist. Tinerii noștri învață limba română și maghiară în Pesta și apoi veni-vor și vor propune dogmatică și drept canonic în seminar... Și acum iată că și profesorii cel mai distinși din secția pedagogică depărtează se, nu știu zău, înlocuibil este un Barcianu și un Comșa. Cum o fi în viitor, nu prorocim, dar că îngrijire trebuie să ne cuprindă, nu încape vorbă. Vor a veni puteți tinere, vor veni poate și „neamuri”, dar cum se vor procopsi ei și cu ce o să contribue la înălțarea nimbului acestui institut, viitorul va dovedi.

Îndreptătită a fost deci discuția ce s'a încins cu flacăra învolte în jurul chestiei regulării salarelor. Inversunarea profesorii seminariai deamă a fost, la loc a fost.

Smarandita. Opera se incheie cu două nunți, și cu cântecul corului:

Să trăiți mirese, miri,
Tineri îndrăgiți,
Traiul plin de fericiri
Mulți ani să-l trăiți.

Dragostea așa-i frumoasă,
Când ursăta-i este bună
Și-n viață norocoasă
Dorurile se-mpreună.

Succesul a fost atât de strălucit, că se asigură reprezentarea în mai multe rânduri a „Moșului Ciocărlan”. Acompaniamentul de orchestră l-a ținut muzica militară.

Reprezentatiunea a durat dela orele 7 până după 11 din noapte.

Incheiu: mult am voit, puțin mi-a succes să vă dau din cele vîzute și auzite.

g-1.

Cruce dublă electro-magnetică vindecă și inviorază sub garanție.

Aparatul acesta vindecă și iolosește, contra durerilor de cap, urechi și dinți migrene, neuralgie, impede-

area circulațiunii sângelui, anemie, amețeli, țuituri de ureche, bătaia de inimă, sgârșiri de inimă, asma, auzul greu, sgârșiri de stomac, lipsa poftă de mâncare, recelă la mâni și picioare reuma podagră, ischias, udului în pat, influința în somnia epilepsia circu-

Deosebită atențiune e a se da impregurței că acest aparat vindecă boale vechi de 15 ani.

În cancelaria mea se află atestate incurse din toate părțile lumii cari prețuesc cu mulțumire invențiunea mea și ori-cine poate examina aceste atestate. Acel pacient, care în decurs de 45 zile nu se va vindeca i-se retrimite banii.

Unde ori-ce încercare s'a constatat zădarnică, rog a proba aparatul meu. Atrag atențiunea P. T. public asupra faptului că aparatul meu nu e permis să se confunde cu aparatul „Volta” deoarece „Ciasul-Volta” atât în Germania cât și în Austro-Ungaria a fost officios oprit fiind nefolositor, pecând aparatul meu e ingenere cunoscut apreciat și cercetat.

Deja estinatateă cruceimele electro-magnetice o recomandă în deosebi.

Prețul aparatului mare e fi. 3. sau Cor. 6. — folosibil la morburi cari nu sunt mai vechi de 15 ani.

Expediție din centru și locul de vânzare pentru țară și stră-înătate e:

Albert Müller, Budapesta, V., strada Vadász 42. K
Colțul stradei Kálmán.

lația neregulată a sângelui și multor altor boale cari la tractare mornală a medicului se vindecă prin electrici-

tate. Insușirea acestui aparat este că vindecă nu numai din timp în timp ci introduce constant în corpul omenesc binefăcătorul curent când pădeoparte vindecă cu succes boalele aflătoare, eară pe de altă parte e cel mai bun scut contra imbolnăvirilor.

Imprejurței că acest aparat vindecă

STEFAN JAKABFFY și soțul

atelier de croitorie pentru bărbați

Arad, Palatul-Minoriților.

Abonament de haine!

Anunțând onoratului public, că ne a sosit un bogat și variat assortiment de stofi din cele mai moderne de lână curată, camgarn și șeviot pentru

sesonul de primăvară și vară,

avem onoarea a atrage-pretuita atențiune asupra inoierii fericeite ce am introdus în serviciul nostru cu începutul lunii curente.

Conduși de scopul de a procura haine bune și elegante pentru un preț surprinzător de ieftin, după exemplul atelierelor de croitorie celor mai distinse din orașele universale, deschidem:

Abonament de haine.

Ca acest abonamentul să devină cât mai întins, l'am clasat în trei categorii, și anume:

603 2-5

220 320 și 520 coroane

Abonamentul cu 220 cor. dă dreptul la:	Abonamentul cu 320 cor. dă dreptul la:	Abonamentul cu 520 cor. dă dreptul la:
1 palton de iarnă sau pardesiu	1 palton	1 bundă de oraș
1 costum saco	1 pardesiu	1 costum de toamnă
1 frac sau costum Fr. Iosif	1 manta	1 „ „ iarnă
1 pantalon camgarn, pentru iarnă sau vară.	1 costum de primăvară	1 „ „ primăvară
	1 frac sau costum Fr. Iosif	1 frac sau costum Fr. Iosif
		1 manta de primăvară

Hainele rămân în proprietatea abonatului și poate să și le aleagă după plăcere din stofi de lână curată. — În locul unui efect, care mai este de trebuință, poate lua altul.

Modele se trimit gratuit.

Abonamentul este a se desfășura în curs de un an.

Cu deosebită stimă

Stefan Jakabffy și soțul

A apărut

și se află de vânzare la administrația „Trib. Poporului” următoarele opuri:

	coroana	fler
1.) „Geografia Comitatului Arad”, pentru clasa a III-a școalelor populare, de Damaschin Medre, învățator; aprobat de Ven. Consistor ilustrată cu chărți geografice	—	—70 „
2.) „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean,	—	2.— „
3.) „Judecătorile cu jurații” — de Teodor V. Păcățeanu,	—	—80 „
4.) „Libertatea” — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Păcățeanu,	—	2.— „
5.) „Principiile politice”, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Păcățeanu	—	4.— „
6.) „Caractere morale” — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov.	—	2.50 „
7.) „Răsboiul pentru neatarnare” de George Coșbuc.	—	1.20 „
8.) „Vierțul” — de Petru Vancu,	—	1.— „
9.) „Teoria Dramei” — de Dr. Iosif Blaga.	—	3.60 „
10.) „Juvenilia” — de Sextil Pușcariu.	—	1.60 „
11.) „Cuvântări bisericesti” — traduse de Ioan Genț.	—	5.— „
12.) „Pribeag” — de Ioan Iosif Scoopol,	—	1.50 „
13.) Instrucțiuni populare populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edate de Vilhelm Niemandz	—	1.20 „
14.) „Ioan Botezătorul, tragedie în 5 acte și un preliu tradusă de Il. Chendi și C. Sandu după Hermann Sudermann	—	2.— „
15.) Henric Ibsen „Ziua Invierei” Epilog dramatic în 3 acte traducere de Il. Chendi și C. Sandu	—	1.— „

La comanda să se mai adauge de fie-care op 10 fleri spese postale.